

(Gemeinf. Mittheilungen aus der Untersuchungen der Kommiss: zur wissenschaftlichen Untersuchung der deutschen Meere, 1880. S. 39).

Heraf følger da ligesom, hvorfor en voldsom Forstyrrelse af Havbunden kan volde saamegen Skade, naar Stormfloder eller andre Birkninger pludselig gribe ind. G. Winther har oplyst dette ved et Exempel, hentet fra Stormfloden i November 1872. Havvandet ved Laarbæk var rigtignok ikke større, end det er mange Gange om Aaret, men derimod var Vandet i et voldsomt Oprør og brød haardt imod Land, hvor det skulde en stor Mængde Tang ind og flytte store Sten langs Kysten. Næsten al Tangen blev ført bort fra Landgrunden, saa at der intet Ly var for de Smaa-dyr og Smaafisk, som vare udsprungne denne Katastrofe, og i det følgende Aar (1873) var ikke alene Reiefiskeriet, men alt andet Fiskeri meget usikkert, langt under et Middelaars, fordi Søen havde ødelagt og bortrevet saa mange af de Dyr, som skulde lokke den brugbare Fisk. Bliver Føden for Fisken ødelagt efter en større Maalestok, saa bliver Tilgangen af Fisk naturligvis i samme Grad ringere, og der kan da i et saadant Aar snarest blive Tale om en overdreven Opfiskning, naar Efterstræbelserne ikke formindskes, men snarere tiltage, thi i et daarligt Aar maa Fiskerne anstrænge sig mere end ellers for at bjerge Føden, og der vil da altid gaa nogen Tid, inden de normale Forhold igjen indtræde (jvfr. Nordisk Tidsskrift for Fiskeri, I. S. 60—61).

Hvor overvejende Bunden direkte afgiver Næring til Fiskene, fremgaar af de fleste Under-søgelses. Van Beneden (Les poissons des cotes de Belgique, 1870) har saaledes imellem 24 vigtigere Slags Fiske fundet Bunddyr i Mænen paa 15 af dem, medens der hos kun 9 ingen Bunddyr fandtes. Endog hos Torsten fandt han Søborrer; Gremittrebs osv., og den Slags Dyr fandtes endnu almindeligere i Kullermaverne. Mænen hos endog de største Stør finder man fuldt proppet med forskellige Orme, mest Nereider eller Havtusindben. Hermed stemmer det ogsaa ovenens, at de Fiske, som oftest træffes som Dele af andre Fiskes Næring ere Rutlinger og Lobiser, altsaa netop Bundfiske. — Efter Opgivelser af Olsson (Iakttagelser öfver skandinaviska fiskars föda. Lunds Universitets Årsskrift, Tom. VIII. 1871) fandt han, at imellem 119 Fiskearter udgjorde Fiske Hovedføden hos 26, og en mindre væsentlig eller konstant Del af Føden udgjorde de hos 22. Krebsdyr udgjorde Hovedføden for 32 Arter, medens de ydede Bidrag til 28 Arters Næring. Af een eller toskallede Bløddyr leve væsentlig 10 Arter, mere eller mindre 10 Arter og fra og til 12 Arter. Fighude afgive Næring for 18 Arter og Orme for 22. Herefter blev Ordenen for Næringens Almindelighed: Krebsdyr, Fiske, Bløddyr og Orme.

Sildene gjøre en Undtagelse fra vore fleste andre Fiske ved at søge deres Næring udelukkende af saadan Art, at de ikke blive Medbeilere til de bundliggende Korst, Flyndere, Hornfisk, Mal osv. De have ogsaa eiendommelige lange Lænder paa Gjællebuerne, som derved danne en tæt „Gjælleruse“, hvorved de kunne fange Krebsdyr af meget ringe Størrelse, der ellers kun kunne ødes af Fiskeyngelen. Netop fordi de andre Fiske mangle dette Bitterværk paa Gjællebuerne, kunne de kun aldeles tilfældig med deres større Føde faae de fine Krebsdyr ned i Mænen. Hvor der er Flokke af Dyr samlede i Havet, komme i Almindelighed ogsaa Fiskestimerne til. Saaledes gaar det med Silden, som tidt indfinder sig, naar der optræder større Masser af smaa Krebsdyr (Copepoder), og Korst og andre Havdyr følge atter med Silde. I Januar og Februar 1872 fangedes 3 Uger igjennem daglig 3,000 M Sild ved Kiel, og til samme Tid iagttoges en overordentlig Masse Copepoder. Ved at tælle de enkelte Dyr i Copepodgrøden i en Silbemæde udfandt man, at der til Sildenes Næring af disse Smaadyr var brugt i den nævnte Tid ikke færre end 43,200 Millioner.

I Forbindelse med Spørgsmaalet om Fiskenes meget forskellige Næring, som dog, efter hvad vi netop ovenfor have set, væsentligst er af animalisk Bestaaffenhed, maa man imidlertid ikke glemme, at disse talrige for Fiskene madnyttige Dyr ogsaa skulle leve; deres Ungel skal leve og den kræver en egen Slags Føde, ligesaa vist som Fiskeyngelen gjør det, og denne Næring er for dem alle udelukkende mikroskopiske eller næsten mikroskopiske Dyr og Planter. Efterhaanden som disse Dyr voxe til og nærme sig kjønsmoden Størrelse, ændres vistnok Fødens Bestaaffenhed for mange af dem, men vi maa dog huske, at den stadig bestaar af mikroskopiske Dyr og Planter for Muslingerne, der udgjøre en saa væsentlig Del af Bladfiskenes Føde, for mange Orme og for flere andre Dyr. Denne den forskellige Dyrængels Bichtigkeit som Fødemæne oplyses tref-fende ved Dr. A. W. Malm's smukke Sagttagelse, ifølge hvilken Hestmakrelens Unger holde til under vor bekjendte røde Brændevables geleagtige Kløtte, fordi de leve af Coplens spæde Ungel. Coplens er altsaa som en Slags Amme for de unge Hestmakrel. Ifølge G. Winther (Nord. Tidsskrift f. Fiskeri I.) øder Smaatorsten i Drefund en Mængde Rutlinger, som den piler imellem Tangen paa Landgrunden, og endvidere tager den Ungel af andre Fiske, Tanglopper og Reier. Men ogsaa heraf vil det være klart, hvorledes Havets Dyr ere afhængige af hverandre, fordi de paa alle Livsstadier øde hverandre, hvorledes de ere afhængige af Havplanterne og derfor altsaa ogsaa af Havbunden, denne Mark for Havets Stabninger, paa hvilken de græsse, jage og jages. I sidste Instans bliver det altsaa Havbundens